

Înteruperi sau intervenții divine?

Aprecieri pentru această carte

Dacă mi-aș dori ca cititorii să învețe un singur lucru din această carte, acela este că Dumnezeu vrea să ne ofere har. Abia așteaptă să ne întoarcem la El cu căință și să renunțăm la rebeliunea noastră. Dragostea Lui față de noi întrece orice imaginație. Această carte este despre întreruperile rutinei, despre șanse noi și despre a descoperi ce înseamnă umblarea în voia Lui, în condițiile impuse de El, nu în termenii noștri. Citind-o, întreaga mea perspectivă asupra intervențiilor divine din viața mea s-a schimbat. Este o carte revelatoare. Plină de har. Te încurajez să o citești și sunt convinsă că vei medita asupra lecțiilor învățate mult timp după ce o vei fi citit.

—ANDREA COX, autoare premiată

Un studiu minunat despre Iona și despre întreruperea care i-a dat viața peste cap. Ce facem noi când rutina noastră confortabilă și tihnită este întreruptă de o situație imprevizibilă? Cum gestionăm imprevizibilul? Reacțiile sunt diferite de la o persoană la alta, însă autoarea ne încurajează să acceptăm întreruperile din viață ca fiind intervenții divine, ce au menirea de a ne apropia, nu de a ne îndepărta de Dumnezeu. Lasă-te inspirat de lecțiile pe care le-a învățat Iona!

Tocmai am terminat de citit *Întreruperi sau intervenții divine?* și trebuie să recunosc faptul că este o carte ușor de înțeles și plină de învățăminte. M-a determinat să mă opresc cu adevărat și să reflectez la modul în care răspund eu la întreruperile care apar în viața mea. În loc să le văd ca pe niște inconveniente, autoarea mă provoacă să iau în considerare faptul că Dumnezeu vrea să-mi vorbească și să mă redirecționeze, atunci când pun mai mult preț pe planurile mele, nu pe planul Lui.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHIRER, PRISCILLA

Întreruperi sau intervenții divine? : speranță și echilibru când viața ți-e dată peste cap / Priscilla Shirer. - Oradea : Scriptum, 2026

ISBN 978-606-031-557-5

Priscilla Shirer

**ÎNTRERUPERE
sau intervenții divine?**

*Speranță și echilibru
când viața ți-e dată peste cap*

Editura Scriptum®
Oradea

De aceeași autoare,
la Editura Scriptum au mai apărut:
Întreruperi sau intervenții divine?
Predare totală
Radiantă
Rugăciunea fierbinte
Unul dintr-un milion

Originally published under the title
Life interrupted
by Priscilla Shirer

© 2011 by Priscilla Shirer
Published by B&H Publishing Group
Nashville, Tennessee

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Întreruperi sau intervenții divine?
de Priscilla Shirer

© 2026 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere românească a Bibliei. Citatele biblice notate VDC provin din traducerea Dumitru Cornilescu revizuită, iar cele notate BTF2015, din traducerea Fidela 2015. Alte traduceri ale Bibliei folosite: MSG - The Message; NIV – New International Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-557-5
ISBN (e-book) 978-606-031-558-2

Tiparul executat în U.E.

Pentru Jude

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Notă din partea autoarei</i>	11

Partea I: Întreruperi peste întreruperi

Capitolul 1: Iar acum, ceva cu totul diferit	15
Capitolul 2: Să privești ca un mare privilegiu	27
Capitolul 3: Povestea vieții tale.....	43

Partea a II-a: Fuga

Capitolul 4: Dincolo de orice dubiu rezonabil	57
Capitolul 5: Pantă alunecoasă.....	69
Capitolul 6: Semnal de deșteptare	81

Partea a III-a: Pocăință pe fundul mării

Capitolul 7: Ce urmează acum?.....	93
Capitolul 8: Un pește numit Har.....	103
Capitolul 9: Schimbări	117

Partea a IV-a: A doua șansă

Capitolul 10: Mai sunt și altele.....	131
Capitolul 11: Fără scurtături.....	141
Capitolul 12: Du-te la Ninive	155

Partea a V-a: Treburi nerezolvate

Capitolul 13: Dumnezeu în condițiile impuse de noi.....	173
Capitolul 14: Iona și multele sale toane.....	187
Capitolul 15: Mai sunt multe de spus.....	197

<i>Despre autoare.....</i>	<i>211</i>
----------------------------	------------

Mulțumiri

Jerry, mă uimești! Răbdarea, bunătatea, grija și interesul pe care le manifesti față de copii și față de mine sunt absolut impresionante. Sunt onorată să-ți fiu soție și tovarășă în lucrare. Îți mulțumesc că te-ai însurat cu mine!

Jackson, Jerry Jr. și Jude. Sunt extrem de recunoscătoare pentru privilegiul de a fi mama voastră. Sunteți comorile mele neprețuite și cea mai mare realizare a vieții mele.

Tată și mamă, vă mulțumesc pentru că ați investit în mine. Nu pot decât să sper că vă simțiți îmbogățiți de roadele investiției voastre.

Linnae, Carla și Rachel, vă mulțumesc pentru că ne susțineți pe Jerry și pe mine în lucrarea GB Ministries. Lucrarea propășește datorită vouă!

Jennifer și echipa de la B&H Publishing, mi-e drag să lucrez cu voi! Vă consider parte din familie și sper cât de curând să lucrăm din nou împreună.

Lawrence, îți mulțumesc din toată inima. Fără tine, mulți cititori ar fi în ceață!

Notă din partea autoarei

Nădăjduiesc că, citind această carte, vei privi întreruperile din viață cu alți ochi. Ele pot fi considerate intervenții divine, așa cum am văzut în cazul lui Iona. În multe privințe, ne regăsim în el, iar viața noastră seamănă tare bine cu a lui. N-am nicio îndoială că, cercetându-i viața în profunzime, vei înțelege tot mai clar împrejurările din propria-ți viață. Motiv pentru care am și ales să scriu această carte.

MULTE BINECUVÂNTĂRI,
PRISCILLA

PARTEA I

**Înteruperi
peste înteruperi**

CAPITOLUL 1

Iar acum, ceva cu totul diferit

*Încă din vechime nimeni n-a auzit,
nici n-a pomenit, și niciun ochi
n-a văzut un alt Dumnezeu în afară de Tine,
Care să lucreze pentru cei ce-L așteaptă.*

—ISAIA 64:4

Mi-aș dori să fi știut atunci ce știu acum – ceea ce Domnul mă ajută să înțeleg în fiecare zi.

Poate că atunci aș fi știut să-mi controlez mai bine emoțiile nestăpânite și dificile, când acele împrejurări neașteptate m-au prins pe picior greșit.

Poate că atunci întorsăturile vieții nu mi-ar fi frânt inima, făcând din mine o persoană dură și neiertătoare.

Poate că atunci aș fi recunoscut mâna nevăzută a lui Dumnezeu în toate și aș fi făcut față frustrărilor și dezamăgirii cu un zâmbet și o privire sclipind de umor, știind că El orchestrează tot ce mi se întâmplă, că întreruperea din acel moment al vieții nu era decât modul Lui de a pregăti terenul pentru ceva mai bun.

Poate că atunci nu m-aș fi dat peste cap să preiau frâiele situației problematice sau să scap cât mai iute din ea, ci aș fi acceptat-o, punându-mi încrederea în voia Domnului.

Poate.

Sau poate că nu.

Categoric nu atunci, oricum.

Vezi tu, muzica era toată viața mea. La propriu. Prima oară când am cântat în biserică, aveam cinci ani. Mai țin minte și azi cum mi-au tremurat vocea și genunchii pe tot parcursul slujbei. Din ziua aceea, am fost convinsă că voia lui Dumnezeu pentru mine era să fiu cântăreață. Am început să fac planuri, să aspir și să visez cum voi cânta cântările Lui pe scenă și în studioul de înregistrare. Pe la vârsta de douăzeci de ani, am participat chiar și la câteva audiții pentru formații muzicale recunoscute la nivel național și am fost peste măsură de încântată, când am primit vestea că unele formații s-ar bucura să mă aibă în echipă.

Dar oamenii cărora le-am cerut sfatul m-au îndemnat să nu mă avânt prea devreme într-o carieră muzicală, ca să nu ratez alte experiențe care s-ar putea dovedi mai valoroase pe termen lung. Tot așteptând ca toate obstacolele să fie înlăturate, am realizat într-un târziu că oportunitățile pe care le-am avut în lumea muzicii mi-au scăpat printre degete. Am ratat orice șansă. Ușile cândva deschise și promițătoare mi se trântiseră în nas. Am fost distrusă. Ce puteam să fac acum, când singurul lucru pe care mi l-am dorit – cariera care am crezut că era planul lui Dumnezeu pentru mine – nu mai era o opțiune valabilă?

Mi-aș dori să fi știut atunci ce știu acum.

Se pare că muzica a ieșit din discuție, așa că se alesese praful de năzuințele și visurile mele. După ce am cântărit mai multe alternative, am hotărât să fac carieră în radio și televiziune. Părea să mi se potrivească. Dacă tot nu puteam cânta pe scenă, măcar puteam străluci în fața camerelor. Televiziunea s-a dovedit solicitantă și plină de presiune, dar incredibil de incitantă, mai cu seamă când s-a ivit oportunitatea să lucrez la mai multe posturi de radio și televiziune, unde am avut diverse roluri în emisiuni. Am sperat că fiecare nouă atribuție va fi platforma ce mă va propulsa spre realizări mai mari și mai importante. Însă de fiecare dată când începeam să lucrez la o emisiune, audiența începea să scadă. Fiecare emisiune se anula în decurs de un an de la integrarea mea în echipă. (Ca să vezi cum poți ajunge complexată ca fată!)

Nu-mi venea să cred! Am studiat o grămadă. Am muncit pe brânci

și am plătit prețul necesar, convinsă că Domnul mă călăuzise să aleg această carieră. Mi-era limpede: ori Îl înțelesesem eu greșit, ori El a vrut să dau greș. Ce poate face o cântăreață și o profesionistă în media când nimic din ceea ce se simte chemată să facă nu funcționează? Aveam douăzeci și ceva de ani și deja mă simțeam la capătul puterilor.

Mi-aș dori să fi știut atunci ce știu acum.

Între timp, mă aflam într-o relație cu un tânăr extraordinar, care îmi cucerise inima și care credeam că e alesul cu care urma să-mi petrec restul vieții. Relația noastră devenise destul de serioasă și am început să ne facem promisiuni privind viitorul nostru împreună. Dar la o cotitură neașteptată pe drumul către fericirea conjugală, ne-am izbit de un obstacol imprevizibil. Totul s-a terminat, iar eu am fost complet devastată. L-am implorat pe Dumnezeu să restaureze relația mea cu acel tânăr. Eram sortiți unul altuia. Eram convinsă de asta! Dar în ciuda discuțiilor noastre și a timpului petrecut împreună, a planurilor și a năzuințelor noastre, adevărul era că el nu mai era deloc interesat de mine! Asta m-a dat gata. Nu puteam dormi. Nu puteam mânca. Nu mă mai așteptam la nimic bun. Am eșuat pe toate fronturile – și în viață, și în iubire.

Mi-aș dori să fi știut atunci ce știu acum.

Se pare că Dumnezeu îmi hărăzise pe *altcineva*. Ani mai târziu, m-am îndrăgostit de-adevăratelea. (Vom reveni la asta mai târziu.) Și după trei ani de căsătorie, cu puțin efort, Dumnezeu a îngăduit să rămân însărcinată. Eram în al nouălea cer. Dar n-am apucat să ne obișnuim cu ideea că vom fi trei, fiindcă am pierdut sarcina. Dacă până atunci nu ne stătea gândul la altceva decât la copilașul pe care-l așteptam cu nerăbdare, acum abia dacă ne stătea gândul și la altceva decât la suferința și dezamăgirea noastră.

Viața. Întreruptă din nou.

Cum era posibil să ni se întâmple așa ceva? De ce a îngăduit Dumnezeu să pierd sarcina? Oare să însemne asta că nu vom avea *niciodată* copii? Era cu puțință să trecem peste această experiență nefastă și să ne facem curaj să încercăm din nou, știind cât de adâncă poate fi disperarea când bucuria ți-e răpită?

Da, era cu puțință.

Și am trecut.

Mai întâi a venit Jackson. Doi ani mai târziu a venit Jerry Jr. Când acești doi mici ștreqari s-au apropiat de vârsta la care să înceapă școala, Jerry și cu mine am hotărât că era timpul să încheiem capitolul „copii mici”. Ne plăcea la amândoi să fim părinți, dar eram nerăbdători să ne trăim viața fără scutece, sirop de tuse și plânsete sfâșietoare în toii nopții din pricina colicilor. Eram aproape convinsă că nu mai eram în stare să duc o sarcină până la capăt și să cresc încă un copil mic.

Ei bine... până când m-am dovedit în stare.

Când cele două liniuțe rozalii de pe testul de sarcină, pe care l-am cumpărat de la magazin, mi-au arătat că sunt însărcinată, planul nostru pentru o nouă etapă a vieții s-a transformat peste noapte în planul nostru pentru o etapă cu totul neașteptată. Nu ne-am planificat așa ceva. Ne simțeam foarte împliniți cu cei doi băieței ai noștri și cu viața noastră frumoasă încât – îndrăznesc să spun – am fost *șocați* când ne-am dat seama că viața noastră luase o altă turnură: o schimbare de planuri de aproximativ trei kilograme pe nume Jude Maddox Shirer. Și deși e un băiat scump și cuminte, luna octombrie în care s-a născut a constituit un capitol cu totul nou în căminul nostru – unul neașteptat.

În timp ce încercam să-mi adaptez sentimentele și planurile la această nouă etapă, slujirea noastră stabilă și bine organizată a început să sufere propriile dificultăți de dezvoltare. Pe măsură ce talia mea se îngroșa fără niciun pic de respect față de conținutul șifonierului meu, slujirea noastră părea să-i urmeze exemplul. Cu familia în expansiune și cu toate îndatoririle slujirii pe cap – fără a lua în calcul un nou copilăș – am fost luați prin surprindere de noua etapă plină de oportunități și de provocări. Micuța noastră echipă – în care soțul meu și cu mine constituiam două treimi – era deja copleșită. Eram recunoscători și încântați, desigur, de felul în care lucra Dumnezeu. Doar că am fost luați puțin prin surprindere. Ne obișnuiserăm cu rutina vieții de familie și de slujire din ultimii câțiva ani. Ne găsiserăm propriul ritm și echilibru, dar acum lucrurile se schimbau. *Totul se schimba*. Atât la nivel personal, cât și la nivel profesional.

Așadar, planurile mele s-au schimbat de multe ori pe parcursul vieții. Carieră în domeniul muzical? Se pare că nu. Carieră în

televiziune? Se pare că nu. Prima perspectivă de căsătorie? Se pare că nu. Primul copilăș? Se pare că nu. Doi copii, doi părinți – să-i spunem familie completă? Hmm, se pare că nu. *Doamne, măcar o slujire ușor de gestionat?* Categoriic nu.

Mi-aș dori să fi știut atunci ceea ce încep să înțeleg acum.

Spune-i întrerupere, dacă vrei.

— Ce vrei să fac? —

Presupun că și tu ai avut parte de unele întreruperi de-a lungul vieții. Poate că a fost vorba despre o tragedie – decesul unei persoane apropiate, un diagnostic îngrijorător, un accident cu urmări pe viață. O dragoste pierdută. O șansă ratată. Un vis neîmplinit. Tragedia a provocat o schimbare atât de drastică în dispoziția ta, în structura ta lăuntrică și în stilul tău de viață, încât abia îți mai amintești cine erai înainte. În multe privințe, această singură tragedie neașteptată – care ți-a dat viața peste cap – a ajuns să te definească.

Dar întreruperile nu sunt neapărat doar lucruri mari și îngrozitoare. Ele pot fi lucruri pe care le considerăm neînsemnate. Probleme cu mașina. Varicelă. Carnea rancedă pe care te pregăteai să o gătești la cină. Nu-s tragedii; sunt doar lucruri care te-au luat prin surprindere. Nu te așteptai să te lovești de ele. Îți vedeai de viață, având în minte o listă întreagă cu sarcini de îndeplinit, perfect conștient de ce aveai de făcut, când, din senin, a apărut ceva ce te-a prins cu garda jos. Deodată, planurile ți se duc de râpă, laolaltă cu toate presupunerile tale privind felul în care aveai să le duci la bun sfârșit. Iată-te pus în fața faptului împlinit, silit să gestionezi o complicație neașteptată, un nou obstacol apărut în drum.

Întreruperi.

Sunt disponibile în toate formele și mărimile. Mici și mari. De la provocări majore la neplăceri minore. O cheltuială neprevăzută în bugetul familiei. Mutarea unei prietene foarte bune din oraș. Mărturisirea soțului că n-a fost foarte sincer cu tine într-o anumită privință. Un raport medical nu tocmai îmbucurător. Un test de sarcină negativ... iarăși. Un nou șef la lucru care nu-i deloc îndrăgit, precum

cel dinaintea lui. Un alt an de singurătate, când tot ce ți-ai dori e să te căsătorești. O soră care urmează să fie operată și te roagă să ai grijă de copiii ei câteva zile.

Culmea este că întreruperile pot fi și lucruri bune. Cum ar fi să preiei un nou rol în slujire sau să afli că ești însărcinată nu cu un bebeluș, ci cu *trei*. (Da, așa i s-a întâmplat unei prietene.) Sau să-ți ajuți fiica să-și organizeze nunta la vară sau să te muți în alt stat, pentru că ai fost promovată și nu vrei să faci naveta. Însă chiar și aceste întreruperi benefice îți vor lua mare parte din timp. Îți vor schimba rutina. Te vor costa un preț pe care n-a trebuit să-l iei în calcul până acum. Așadar, cum reacționezi la ele? Care-i cea mai bună modalitate de a gestiona imprevizibilul – *întreruperile din viață*?

Ca să fiu sinceră, mie *nu-mi plac* întreruperile! Deși sunt o persoană spontană și-mi place să improvizez din când în când unele activități și aventuri, când îmi pun ceva în minte devin la fel de tenace ca micuța veveriță de azi-dimineață pe care am urmărit-o căutând ghinde în grădina mea. Nu mă las până când sămburele din ghindă nu-mi ajunge în palmă, apoi în gură și apoi... mmm... în stomac. Orice abatere de la scop mă irită și mă neliniștește. Încăpățănare cred că-i spune. O trăsătură benefică și sănătoasă, dar care – grijă mare! – se poate preschimba în cel mai urât defect, dacă nu sunt dispusă să mă adaptez și să mă supun voii lui Dumnezeu, când știu sigur că planul Lui pentru mine nu este deloc în armonie cu aspirațiile mele.

Asta era situația cu care mă confruntam când micuțul Jude era pe drum și încercam disperată să înțeleg cum voi reuși să echilibrez cerințele unei familii în creștere cu cele ale slujirii. Îmi iubeam viața, dar mă simțeam suprasolicitată. Prin urmare, știam că nu eram dedicată cu toată inima acestui plan. Oare nu știa Dumnezeu cât timp am investit împreună cu Jerry pentru a ne planifica cu atenție viața? Am donat toate lucrurile trebuincioase pentru un bebeluș, convingși că familia noastră era completă. Nu tu pătuț. Nu tu leagăn pentru bebeluș. Nu tu scăunel. Unde mai pui că aveam și eu, în sfârșit, oarece talie după atâția ani! Amândoi băieții noștri erau deja la vârsta la care mergeau la grădiniță și, psihic vorbind, luasem deja viața în piept cu doi copii care (spre deosebire de bebeluși) știau să spună ce-i doare, ce nu le place și cum puteam să-i ajut.